

Arrest

**nr. 144 282 van 30 april 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering van 30 januari 2015.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 11 augustus 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2014 verklaart de verwerende partij deze aanvraag ongegrond.

De verzoekende partij dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zaak gekend onder rolnummer 163 078. Deze zaak is nog hangende.

Op 30 januari 2015 wordt de verzoekende partij overgebracht naar het gesloten centrum Brugge. Op 30 januari 2015 wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding ter kennis gebracht. De verzoekende partij dient op 11 februari 2015 een beroep tot nietigverklaring en schorsing in tegen deze beslissing, zaak gekend bij de Raad onder nummer 167 377.

2. Voorwerp van de vordering tot uiterst dringende noodzakelijk

Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd wat het voorwerp is van haar vordering nu zij enkel in het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift meldt *“het verzoek tot schorsing en/of annulatie versneld te behandelen en verder de Belgische Staat te verbieden over te gaan tot de gedwongen uitvoering van de verwijdering van verzoeker gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie CPAS d'Ottignies- Louvain-la Neuve/ Moussa Abdida dd. 18.12.2014, te weten gedurende de tijd van de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*

De verzoekende partij stelt dat zij enkel bij wijze van voorlopige maatregelen de schorsing van het bevel met vasthouding van 30 januari 2015 bij uiterst dringende noodzakelijkheid wenst te activeren en niet de afwijzende beslissing van haar aanvraag die zich steunde op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het verbod over te gaan tot repatriëring aanschouwt zij als een gevolg van de gevorderde schorsing.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De verwerende partij stelt:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op te werpen op grond van het feit dat het aan verzoeker verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Hij is het voorwerp van een inreisverbod, hem ter kennis gebracht op 30 april 2014, dat drie jaar geldt. Daarom is het hem tot 30 april 2017 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van de artikelen 7, eerste lid, 12° en 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de vreemdelingenwet. Die beslissing werd niet aangevochten door verzoeker en het inreisverbod is thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

De vordering is niet ontvankelijk.”

3.2. De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en stelt dat zij nadien een aanvraag gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang.

Het belang betreft een ontvankelijkheidsvoorwaarde waaraan ook dient voldaan te worden bij een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing, Brugge, die Keure, 2004, 161.)

In de nota met opmerkingen geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij in casu geen belang heeft bij de vordering omdat, gelet op het inreisverbod van 30 april 2014, het haar gedurende drie jaar verboden is in België te verblijven. De vraag naar het belang komt dan ook neer op een vraag naar het wettig belang dat de verzoekende partij kan doen gelden waar zij schorsing van de

tenuitvoerlegging vordert van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (met dwanguitvoering) terwijl zij onder een inreisverbod staat dat definitief is, dat niet is opgeheven of opgeschort en waarvan de geldingstermijn niet is verstreken.

De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij afgeleverde inreisverbod een verbodsmaatregel is, die inhoudt dat aan de verzoekende partij voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering [...].”

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de adressant - voor de in het inreisverbod vermelde termijn - niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk en de Schengenstaten wordt verboden. Enkel het toekennen van de internationale bescherming (artt. 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dit verbod buiten werking stellen. In casu blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Gelet op hetgeen volgt dient deze exceptie niet verder te worden beantwoord.

3.4. De verwerende partij voert de volgende exceptie van onontvankelijkheid aan:

“Het uiterst dringend noodzakelijk karakter van huidig verzoek tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt betwist.

De regelgeving in verband met de voorlopige maatregelen blijkt uit artikel 39/84 en artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Die rechtsfiguur kan worden aangewend door de verzoeker, voor zoveel als er eerder, op het ogenblik van het inleiden van de ‘gewone’ vordering tot schorsing, geen aanleiding was tot uiterst dringende noodzakelijkheid.

Artikel 39/85, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel **waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt**, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.” (eigen onderlijning)*

Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd op 30 januari 2015.

Hij wist of kon toen weten dat de uitvoering imminent was en op elk ogenblik kon plaats hebben.

Door te talmen tot de dag dat hem de repatriëringsdatum werd ter kennis gebracht, met name 29 april 2015, om de thans voorliggende vordering tot voorlopige maatregelen in te dienen, heeft hij zelf de

uiterst dringende noodzakelijkheid in de hand gewerkt en geen blijk gegeven van diligent en naarstig optreden.

De rechtsfiguur van de voorlopige maatregelen heeft niet als doelstelling dat gebrek aan naarstigheid recht te laten zetten.

Verzoeker diende gehandeld te hebben bij toepassing van artikel 39/82, §4, lid 2 van de vreemdelingenwet zodra hij kennis had van de thans voorliggende bestreden beslissing.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden te herstellen.(;;;)

3.5. De Raad merkt op dat voormelde bepaling slechts kan worden aangewend indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel *'imminent wordt'*. In casu werd het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 30 januari 2015 en ging deze gepaard met een vasthouding. De tenuitvoerlegging van het bevel was bijgevolg vanaf het begin imminent. In deze situatie diende verzoekende partij een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid aan te wenden overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet en blijkt niet dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 39/85 van de vreemdelingenwet.

Daarenboven voorziet artikel 39/85 van de vreemdelingenwet dat de vreemdeling indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, beschikt over de beroepstermijn bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet om de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen aanhangig te maken. Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Verzoekende partij, wetend dat een repatriëring nakend is op het ogenblik van de vasthouding wacht enkele maanden na het imminent worden van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel om huidige vordering in te leiden terwijl zij wel in staat bleek te zijn een vordering tot nietigverklaring en tot gewone schorsing in te dienen de elfde dag na de kennisgeving van het bevel.

3.6. Ter terechtzitting toont de raadvrouw van de verzoekende partij een faxbericht aan haar gericht daterend van 5 februari 2015, waaruit blijkt dat zij op 5 februari 2015 in het bezit was van het dossier. Zij stelt dat voordien een prodeo-advocaat werd geraadpleegd.

De kennisgeving van de bestreden beslissing gebeurde op 30 januari 2015, zijnde een vrijdag. De zaterdag en zondag worden niet mee berekend in de beroepstermijn. Bijgevolg had de huidige raadsman nog enkele dagen de tijd om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, wat zij nagelaten heeft te doen. De laattijdigheid is volledig aan haar te wijten en geen overmacht wordt aangetoond.

Nationale overheden mogen volgens de rechtspraak van het EHRM een tijdslimiet hanteren voor het instellen van een beroep om hun werklast ordentelijk te kunnen beheren. De termijn van 5 dagen is dus op zichzelf niet in strijd met artikel 13 van het EVRM. (EHRM 22 september 2011, H.R. t. Frankrijk, nr. 64780/09.; EHRM 6 juni 2013, M.E. t. Frankrijk, nr. 50094/10).

De exceptie is gegrond.

3.7. In de mate dat de verzoekende partij vordert de repatriëring te verbieden wordt er opgemerkt dat om ontvankelijk te zijn het beroep gericht moet zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet.

De maatregelen die de verzoekende partij aanvecht zijn geen rechtshandelingen die wijzigingen aanbrengen in de rechtstoestand van de verzoekende partij. Zij betreffen slechts uitvoeringsmaatregelen. Het formulier waarbij wordt gesteld wanneer een repatriëring is voorzien kan niet worden beschouwd als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing

die de rechtstoestand van verzoekende partij wijzigt. Dit formulier deelt enkel mee wanneer tot de tenuitvoerlegging van een eerder genomen beslissing zal worden overgaan.

3.8. Hierop ter terechtzitting gewezen stelt de raadvrouw van de verzoekende partij dat het gevraagde verbod een louter gevolg is van de gevraagde schorsing van het bevel, dat zij in hoofdzaak wenst te verkrijgen.

3.9. Haar gezegde ter terechtzitting doet geen afbreuk aan punt 3.7.

3.10. Vervolgens dient er op te worden gewezen dat de toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendingsinhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintervenp t. Nederland, 114). De verzoekende partij brengt thans evenwel geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid of de vorderingen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwendingsinhouden zou(den) zijn.

De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendingsinhouden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het gegeven dat de verzoeker nagelaten heeft om de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen tegen de verwijderingsmaatregel op een oordeelkundige wijze aan te wenden, kan er *in casu* niet toe leiden dat de Raad met overschrijding van zijn bevoegdheid inhoudelijk een vordering zou onderzoeken die onontvankelijk is en niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

Het verzoek tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk.

3.11. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op de rechtspraak van het Hof van Justitie van 18 december 2014 zaak Abdida en houdt in essentie voor dat zij als ernstige zieke niet kan verwijderd worden zonder dat haar beroep tegen de afwijzende beslissing gesteund op artikel 9ter van de vreemdelingenwet is behandeld. Zij stelt dat zij een verdedigbare grief heeft geuit.

Teneinde tegemoet te komen aan de eisen van voormeld arrest onderzoekt de Raad de grief die stelt dat artikel 3 EVRM, in samenlezing met de artikelen 5 en 13 van de Terugkeerrichtlijn, is geschonden wanneer zij als ernstig zieke zou verwijderd worden.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn

over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Een eerste vaststelling dringt zich op: de verzoekende partij laat na haar verzoekschrift te staven met medische stukken. De verzoekende partij lijdt aan hepatitis C. Ter terechtzitting gevraagd naar een recent medisch stuk, legt de verzoekende partij een medisch protocol neer waaruit blijkt dat de nieren normaal voorkomen, er een geringe blaasvulling is, echovrij lumen, symmetrische volume en reflectiviteit van de testis, symmetrische perfusie, kleine cyste tegenaan de linkertestis: tunica albuginea cysten, geen afwijkingen ter hoogte van de epididymis voorhanden zijn en geen hydrocoelevorming. De arts besluit dat echografisch geen bijzonderheden te weerhouden zijn.

Voorts blijkt uit het verzoekschrift tot nietigverklaring tegen de beslissing die de medische regularisatieaanvraag afwijst dat op pagina 1 wordt gesteld dat de behandeling minstens zes maanden zal bedragen, terwijl ondertussen bijna zes maanden zijn verstreken en geen enkel medisch attest wordt voorgelegd dat erop wijst dat de behandeling nog steeds voortduurt en dat er nog steeds medische problemen zijn. Het laatste medisch attest volgens dit verzoekschrift dateert van 24 oktober 2014 en in deze procedure heeft de verzoekende partij, die evenmin de schorsing heeft gevraagd, geen synthesememorie neergelegd. Dit attest van 24 oktober 2014, opgesteld door de eigen specialist van de verzoekende partij, voorziet uitdrukkelijk dat de voorziene duur van de behandeling zes maanden is met een follow-up van drie maanden. Voorts zou de behandeling medicamenteus zijn. Dit brengt met zich mee dat de behandeling, bij gebreke van andere medische stukken die in casu niet voorhanden zijn, een einde nam op 24 april 2015. Er wordt opgemerkt dat deze arts ook meldt dat de prognose prima is indien de medicatie wordt genomen.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de ambtenaar-geneesheer stelde op 2 oktober 2014 een advies op dat onder meer luidt als volgt:

“(…) Uit dit medisch dossier blijkt dat de betrokkene opgevolgd en behandeld wordt voor een chronische hepatitis C infectie genotype 2. Uit de bloedanalyse blijkt dat de levertesten slechts licht gestoord zijn. Er is matige fibrose. Behandeling is voorzien voor 6 maanden. Het is aangewezen dat de betrokkene verder behandeld wordt en dat hij opgevolgd wordt door een internist en/of een gastro-enteroloog.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië.:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (...)

- Informatie afkomstig van International SOS van 28/11/2012 met uniek referentienummer AM-2685-2012

- Informatie afkomstig van International SOS van 08/08/2013 met uniek referentienummer AM-2998-2013.

Alles voor verdere gespecialiseerde opvolging en behandeling van de hepatitis C-infectie is beschikbaar: internist en gastro-enteroloog. Indien nodig is er mogelijkheid tot hospitalisatie.

Wat betreft de behandeling is zowel ribavirine als interferon beschikbaar.(...)

Bepaalde gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen worden in Armenië door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis aangeboden. In andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, onderstaande staatstussenkomsten zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers.

Betrokkene lijdt aan chronische hepatitis C en de zorgen hiervoor behoren tot het gratis pakket basisgezondheidszorg aangeboden door de Armeense staat.

Mensen die tot een sociaal kwetsbare groep behoren, krijgen gespecialiseerde zorgen en de nodige medicijnen gratis. Mensen die terugkeren naar het herkomstland en ziek zijn, behoren tot deze categorie van sociaal kwetsbaren.

Wat betreft de toegankelijkheid van de nodige medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is.(...)

Verder is er ook een NGO actief die mantelzorg verleent aan mensen die daar behoefte aan zouden hebben?

(...)

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede (...)

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.(...)", motieven die niet in concreto worden weerlegd door de verzoekende partij.

Voorts wordt er gewezen op het volgende:

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

"42. In summary, the Court observes that since D. v. the United Kingdom, it has consistently applied the following principles.

Aliens who are subject to expulsion cannot in principle claim any entitlement to remain in the territory of a Contracting State in order to continue to benefit from medical, social or other forms of assistance and services provided by the expelling State. The fact that the applicants' circumstances, including his life expectancy, would be significantly reduced if he were to be removed from the Contracting State is not sufficient in itself to give rise to a breach of Article 3. The decision to remove an alien who is suffering from a serious mental or physical illness to a country where the facilities for the treatment of that illness are inferior to those available in the Contracting State may raise an issue under Article 3, but only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.

43. The Court does not exclude that there may be other very exceptional cases where the humanitarian considerations are equally compelling. However, It considers that It should maintain the high threshold set in D. v. the United Kingdom and applied in its subsequent case-law, which it regards as correct in principle, given that in such cases the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with in the receiving country.

44. Although many of the rights it contains have implications of a social or economic nature, the Convention is essentially directed at the protection of civil and political rights (Airey v. Ireland, judgment of 9 October 1979, Series A n°. 32, § 26). Furthermore, inherent in the whole of the Convention is a search for a fair balance between the demands of the general interest of the community and the requirements of the protection of the individuals' fundamental rights (see Soering v. the United Kingdom, judgment of 7 July 1989, Series A n°. 161, § 89). Advances in medical science, together with social and economic differences between countries, entail that the level of treatment available in the Contracting State and the country of origin may vary considerably. While It is necessary, given the fundamental importance of Article 3 of the Convention system, for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases,

Article 3 does not place an obligation on the Contracting State to alleviate such disparities through the provision of free and unlimited health care to all aliens without a right to stay within its jurisdiction. A finding to the contrary would place too great a burden on the Contracting States.

45. Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition,

the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialized medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de hem voorliggende zaak.

"4. Application of the above principles to the present case

46. The Court observes at the outset that, although the applicant applied for, and was refused, asylum in the United Kingdom, she does not complain before the Court that her removal to Uganda would put her at risk of deliberate, politically motivated ill-treatment. Her claim under Article 3 is based solely on her serious medical condition and the lack of sufficient treatment available for it in her home country.

47. In 1998 the applicant was diagnosed as having two AIDS defining illnesses and a high level of immunosuppression. As a result of the medical treatment she has received in the United Kingdom her condition is now stable. She is fit to travel and will remain fit as long as she continues to receive the basic treatment she needs. The evidence before the national courts indicate however, that if the applicant were to be deprived of her present medication her condition would rapidly deteriorate and she would suffer ill-health, discomfort, pain and death within a few years (see paragraphs 14-17 above).

48. According to information collated by the World Health Organization (see paragraph 19 above), antiretroviral medication is available in Uganda, although through lack of resources it is received by only half of those in need. The applicant claims that she would be unable to afford the treatment and that it would not be available to her in the rural area from which she comes. It appears that she has family members in Uganda, although she claims that they would not be willing or able to care for her if she were seriously ill.

49. The United Kingdom authorities have provided the applicant with medical and social assistance at public expense during the nine-year period it has taken for her asylum application and claims under Articles 3 and 8 of the Convention to be determined by the domestic courts and this Court. However, this does not in itself entail a duty on the part of the respondent State to continue so to provide for her.

50. The Court accepts that the quality of the applicant's life, and her life expectancy, would be affected if she were returned to Uganda. The applicant is not, however, at the present time critically ill. The rapidity of the deterioration which she would suffer and the extent to which she would be able to obtain access to medical treatment, support and care, including help from relatives, must involve a certain degree of speculation, particularly in view of the constantly evolving situation as regards the treatment of HIV and AIDS worldwide.

51. In the Court's view, the applicant's case cannot be distinguished from those cited in paragraphs 36-41 above. It does not disclose very exceptional circumstances, such as in D. v. the United Kingdom (cited

above), and the implementation of the decision to remove the applicant to Uganda would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention."

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. vs. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te

overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. In casu oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda – al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden – en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: “only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support.”

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij *prima facie* geen enkele indicatie bijbrengt dat zij nog in behandeling is, laat staan dat zij ernstig ziek is in de zin van artikel 3 EVRM of dat zo zij nog steeds ziek zou zijn door de verwerende partij een besluit wordt genomen dat een ernstig risico inhoudt dat haar gezondheidstoestand verslechtert op ernstige en onomkeerbare wijze of dat niet kan worden voorzien in het herkomstland in de elementaire levensbehoeften waarvan sprake, en omschreven in het voormeld arrest *Abdida van het Hof van Justitie*.

In casu maakt de verzoekende partij *prima facie* een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het niveau van de medische zorgen in hun land van herkomst, blijkt dat, gelet op de aangehaalde rechtspraak van het EHRM en de principes die het EHRM hanteert in gelijkaardige zaken, uit artikel 3 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat geen terugkeerbesluit zou mogen worden genomen omwille van het feit dat uit algemene rapporten zou blijken dat de gezondheidszorg in het land van herkomst op een lager niveau staat. In die optiek volstaat het geenszins te verwijzen naar de inhoud van het reisadvies of naar de rapporten die door verzoekende partij wordt bijgebracht in zoverre die in het algemeen de kwaliteit van de medische zorgen aan de kaak stellen. Ook een zeer algemene verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij mogelijks deels zelf zou moeten instaan voor de (officieuze) kosten van een behandeling maakt niet aannemelijk dat verzoekende partij in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen. Verzoekende partij brengt geen enkel concreet op zichzelf betrokken element aan om daar anders over te doen denken.

Prima facie zijn deze grieven niet ernstig.

Dit onderzoek leidt tot de vaststelling dat de conclusie weergegeven in punt 3.10 correct is.

Het beroep is onontvankelijk.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering van 30 januari 2015 wordt verworpen.

Artikel 2.

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid die ertoe strekt de Belgische Staat te verbieden over te gaan tot de gedwongen verwijdering van de verzoekende partij wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. BEELEN